

Sygn. akt: I C 660/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2015 r. w W.

sprawy z powództwa W. J.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. J. kwotę 1.317,30 zł (jeden tysiąc trzysta siedemnaście złotych i trzydzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. J. kwotę 227,- zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 180,- zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie kwotę 7,82 zł (siedem złotych i osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem części wydatków poniesionych przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia za opinię biegłego.

Sygn. akt I C 660/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 listopada 2012 roku powód W. J. wniósł przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie kwoty 1.317,30 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż w dniu 26 maja 2012 roku miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego uszkodzeniu uległa szyba czołowa, lakier zderzaka przedniego, pokrywy silnika oraz błotnika przedniego lewego samochodu powoda. Szkada została wyrządzona przez uderzenie kamyków spod kół innego pojazdu uczestniczącego w ruchu, którego numerów rejestracyjnych powód nie był w stanie zapisać w chwili zdarzenia, bowiem auto sprawcy zdarzenia poruszało się z bardzo dużą prędkością. Samochód był ubezpieczony na podstawie umowy autocasco zawartej między powodem a pozwanym, a szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 29 maja 2012 roku. Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za powstałą szkodę, ale wypłacił jedynie część kwoty odszkodowania. Powód wskazał, że kwota wynikająca z ostatecznego wezwania do zapłaty i objęta niniejszym pozwem wynika z faktu, iż łączny koszt poniesiony przez powoda na naprawę auta wyniósł 2.580 zł., z czego kwota kosztu wymiany szyby stanowiła kwotę brutto 780 zł, a lakierowanie powłok blacharskich – 1.800 zł netto. Skoro poniesione koszty naprawy pozwany zaspokoił jedynie w części – to jest do kwoty 1.262,80 zł. to do zapłaty pozostaje kwota 1.317,30 zł., która to realnie została poniesiona przez powoda na naprawę auta i udokumentowana pozwanemu (**pozew k. 1-7**).

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 10 grudnia 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w sprawie sygn. akt VI Nc-e 1922510/12 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości dochodzone powództwo (**nakaz zapłaty - k. 8**).

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego wyjaśnił, iż pozwanego z poszkodowanym łączyła dobrowolna umowa ubezpieczenia auto-casco, której integralną część stanowią ogólne warunki ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy ustalone uchwałą Zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 24 stycznia 2011 roku. Pozwany stosownie do zapisów o.w.u. autocasco, likwidując zgłoszoną szkodę wypłacił odszkodowanie w kwocie 1.262,70 zł. Zostało one wyliczone zgodnie z zapisem par. 22 w systemie E.. Z uwagi na okoliczność, że strona powodowa nie złożyła do akt szkodowych kompletu oryginalnych rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych i materiałów w tym lakierniczych, stosownie do zapisu par. 22 ust. 6 wartość odszkodowawcza została ustalona według zasad określonych w ust. 4 par. 22. Powództwo przewyższające dotychczas wypłaconą kwotę nie znajduje oparcia w umowie łączącej pozwanego z ubezpieczonym (**sprzeciw od nakazu zapłaty k. 9-10**).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. J. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia autocasco samochodu marki T. (...) o nr rej. (...). Umowa ubezpieczenia obejmowała okres od dnia 8 marca 2012 roku do dnia 7 marca 2013 roku. Integralną częścią umowy stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego lub średniego przedsiębiorcy ustalone uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 24 stycznia 2011 roku (**bezsporne, akta szkody - druk zgłoszenia szkody, sprzeciw k.9-10, pismo – k.53-54, OWU AC- k.64-79**).

W dniu 26 maja 2012 roku należący do W. J. samochód marki T. (...) uległ uszkodzeniu, zaś w dniu 29 maja 2012 roku powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi. Ubezpieczyciel zarejestrował szkodę pod nr (...). (**akta szkody – druk zgłoszenia szkody i pismo – k. 59**).

Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność i przyznał W. J. tytułem odszkodowania w dniu 19 czerwca 2012 roku 1.262,70 złotych (**bezsporne, sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 9 -10, przyznane przez powoda k.60-61**).

Koszty naprawy uszkodzonego samochodu przy zastosowaniu stawki roboczogodziny przyjętej przez pozwanego wyniosły 2.878,89 złotych. (**opinia biegłego- k.141**).

Koszty udokumentowane przez Powoda na kwotę 2.580 zł (780 zł + 1800 zł) nie są kosztami nadmiernymi w stosunku do stwierdzonych przez Pozwanego. Kwota ta mieściła się w szacunkowym kosztorysie dotyczącym likwidacji szkody sporządzonym przez pozwanego na kwotę 2.518,62 złotych. (**rachunki – k. 62-63, kosztorys – k.51-52, uzupełniająca opinia biegłego- k.215-220**).

Na podstawie dokumentacji fotograficznej pojazdu nie jest możliwe ustalenie rozmiarów wcześniejszych uszkodzeń lakieru pojazdu powoda, w szczególności brak jest podstaw do zastosowania potrącenia kosztów lakierownia w stawce 50%. Stosując w kosztorysie współczynniki korygujące na części zamienne i materiały lakiernicze oraz zaniżoną stawkę za roboczogodzinę, bezzasadnie zaniżono koszt naprawy (**dokumentacja fotograficzna- k. 204, kosztorys – k.51-52, uzupełniająca opinia biegłego- k.215-220**).

W dniu 14 sierpnia 2012 roku W. J. wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 1.317,30 złotych. (**akta szkody- k. 60-61**).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie załączonych do akt sprawy, dokumentów akt szkody i dokumentów.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, ich autentyczność nie budzi wątpliwości, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości, w tym co do ich rzetelności i autentyczności. Sąd oparł się również na okolicznościach przyznanych przez strony, które zgodnie z art. 229 K.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii i opinii uzupełniającej biegłego z zakresu techniki samochodowej w zakresie kosztów naprawy tego samochodu marki T. (...) o nr rej. (...). Opinie te została bowiem sporządzone rzetelnie i dokładnie. Udzielają wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, są logiczne, spójne i pozbawione nieścisłości. Opinie nie były kwestionowane przez pozwanego i nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego je biegłego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z brzmieniem art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie zaś z treścią art. 805 § 2 pkt. 1 k.c. świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Bezsporny pomiędzy stronami pozostawał fakt zawarcia umowy ubezpieczenia autocasco, zgłoszenia szkody przez powoda. Ponadto pozwany w sprawie niniejszej nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu powstałej szkody w dniu 26 maja 2012 roku oraz wypłacił odszkodowanie w kwocie 1.262,70 zł.

Kwestią sporną, kluczową dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie kosztów naprawy pojazdu.

Zgodnie § 22 ust. 2 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego lub średniego przedsiębiorcy ustalone uchwałą zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 24 stycznia 2011 roku (dalej „**OWU**”) koszty naprawy pojazdu ustalane są w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowanych w Rzeczypospolitej Polskiej w dniu ustalenia odszkodowania. W myśl zaś ust. 3 OWU koszty naprawy pojazdu ustalane są na podstawie następujących cen części zamiennych zakwalifikowanych do wymiany:

1) w wariantcie serwisowym – cen części oryginalnych serwisowych, tj. części zamiennych produkowanych zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta pojazdu danej marki, rekomendowanych przez producenta tego pojazdu i dystrybuowanych w autoryzowanych przez producenta pojazdu punktach sprzedaży;

2) w wariantcie optymalnym:

a) cen części oryginalnych serwisowych, o których mowa w pkt. 1, pomniejszonych w zależności od okresu eksploatacji ubezpieczonego pojazdu według poniższych wskaźników:

Okres eksploatacji	Procent pomniejszenia
do 3 lat	15%
powyżej 3 do 5 lat	25%

powyżej 5 do 8 lat	35%
powyżej 8 lat	50%

b) cen części oryginalnych, tj. części zamiennych produkowanych zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta pojazdu danej marki, których producent zaświadcza, że zostały wyprodukowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi producenta tego pojazdu i są tej samej jakości co części stosowane do montażu pojazdu przez jego producenta, dostępnych w ofercie dostawców niezależnych od producenta pojazdu,

c) cen części porównywalnej jakości, tj. części zamiennych, których producent zaświadcza, że są tej samej jakości co części stosowane do montażu pojazdu danej marki przez jego producenta.

Jeżeli w systemach A. lub E. dostępne są części różnego rodzaju (tj. oryginalne serwisowe, oryginalne lub porównywalnej jakości) lub części tego samego rodzaju, ale pochodzące od różnych producentów, wysokość odszkodowania (...) SA ustala z zastosowaniem kryterium ekonomicznego, tj. uwzględniając części o najniższej cenie, przy czym w przypadku części oryginalnych serwisowych uwzględnia się cenę pomniejszoną według zasad określonych w lit. a.

Stosownie zaś do treści § 22 ust. 4 OWU wysokość odszkodowania ustala się na podstawie uprzednio uzgodnionych przez (...) SA z ubezpieczonym kosztów i sposobu naprawy ubezpieczonego pojazdu przez zakład naprawczy wykonujący naprawę, w oparciu o zasady zawarte w systemie A. lub E., z zastosowaniem:

- 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu;
- 2) stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) SA w oparciu o ceny usług stosowane przez inne zakłady naprawcze funkcjonujące na terenie jednostki organizacyjnej (...) SA likwidującej szkodę;
- 3) cen części zamiennych zawartych w systemie A. lub E. ustalonych:
 - a) w wariantcie serwisowym – dla pojazdów do trzeciego roku eksploatacji lub powyżej trzeciego roku eksploatacji, o ile została zapłacona dodatkowa składka zgodnie z § 10 ust. 1;
 - b) w wariantcie optymalnym – dla pojazdów powyżej trzeciego roku eksploatacji;
- 4) cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A. lub E..

Nie ulega wątpliwości, że zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania.

Decydujące znaczenie miała w tej kwestii opinia pisemna biegłego sądowego, która pozwoliła w sposób nie budzący żadnych wątpliwości określić wysokość kosztów naprawy pojazdu.

Jak wynikało ze sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej koszt naprawy samochodu marki T. (...) o numerze rej. (...) wynosi 2.878,89 złotych. (opinia biegłego - k.142).

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił stronie powodowej kwotę 1.262,70 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu, a w związku z tym w dalszym ciągu nie był zobowiązany do refundacji dalszej części kosztów naprawy.

Kwota dochodzona pozwem przez powoda w wysokości 1.317,30 złotych tytułem dopłaty należnego odszkodowania mieściła się w kosztach naprawy ustalonych przez pozwanego, przy uwzględnieniu kwoty, która została już wypłacona, a zatem roszczenie w tym zakresie jako mieszczące się w kosztach naprawy podlegało zatem uwzględnieniu w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. W dniu 29 maja 2012 roku powód zgłosił szkodę pozwanemu, zatem pozwany obowiązany był zgodnie z art. 817§ 1 k.c. spełnić świadczenie do dnia 28 czerwca 2012 roku. Powód domagał się odsetek od dnia 29 czerwca 2012 roku. Sąd nie znalazł podstaw aby zakwestionować tak określone roszczenie powoda.

O kosztach Sądowych orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

W niniejszej sprawie Sąd w całości uwzględnił powództwo wytoczone przez W. J.. Dlatego też to pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązana jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony w pozwie. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 180 złotych (§ 2 w zw. z § 5 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu, Dz. U. 2013 poz. 461 z późn. zm.), opłata sądowa od pozwu w wysokości 30,00 złotych, opłata skarbowa od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych. Dlatego też Sąd orzekł, że pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 227,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Zgodnie z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Zatem pozwany winien zwrócić Skarbowi Państwa kwotę 7,82 złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego (k. 168). Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt. 3 wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.